

мв. № 870

Какъвъ си?“ — Българинъ! и тоя изрева...
 Ядосанъ Михаилъ назадъ изви глава
 И съ огнени очи наоколо обшари:
 „И тукъ ли липсватъ пакъ мойтѣ кокошари?!“ —
 540 Отъ нѣгдѣ си едвамъ обади се единъ,
 Едничкѣ Сърбинъ салъ, едничкѣ майчинъ
 синъ.....

Отново Михаилъ: „Какъ ти е име?“ — Гавра! —
 Избухнѣ, като топъ, отвсждѣ смѣхъ и гавра —
 А княза съ свитата не се видѣ биле
 Кога изкокнѣ и кждѣ се запиле....

А тя каква била: когато прогърмѣло
 Въ града, прѣдъ кулата, — полето побѣлѣло
 Отъ малакофи, тѣй покрито отведнѣжъ,
 Като отъ гѣби слѣдъ априлски нощенъ дѣждъ.
 550 Юнацитѣ що се надуваха въ мехната,
 Подъ малакофитѣ, на два прѣвити ката,
 Опридали: на-на! кждѣ Топчи-Дере...”

— „Я вижъ! а по-напрѣжъ си гърлото дере
 Че Българина билъ незнамъ каква нерода“ —
 Прѣкжснѣ го сега пѣкъ *Ворчо войвода*,
 Юнакъ съ юнацини прочутъ и по свѣта,
 Комото и до днесъ се пѣе пѣсенъта...
 „Лѣсицата сама се хопна въвъ капана!“

— „Да видимъ, ще ли ѣ пѣкъ въ него нѣкой хвана!
 560 Не ми е дума менъ за тия, що въ торба
 Сж турнжли глава и съ Турчина борба
 Имъ е душа и свѣтъ!... А тѣзи ми юнаци,
 Които цѣли дни опжватъ салъ мустаци,
 Въ полето знаещи, че се пласти трѣва,
 Въ балкана ходили—но само за дърва!...

Па, хайде, да речемъ: възстанѣ ще народа!
 Съсь праздниѣ се ржцѣ воюва за свобода?“

— „А кой ти каза тебъ, че съ праздни пѣкъ ржцѣ?“
 Подхвана думата, обѣрнжтѣ съсь лице
 570 Кѣмъ счумрениѣ хѣшлякъ, сега *Вълканъ Гошана*,
 Каменоградския векилъ, комото въ хана

мв. п. м. ч.

мв. № 153